

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 538/2022
23.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Петар Петровић Његош“ из Врбаса, чији је пуномоћник Милан Плећаш, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2602/21 од 20.10.2021. године, у седници већа одржаној 23.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2602/21 од 20.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2602/21 од 20.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 302/2020 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име накнаде за трошкове превоза за долазак и одлазак са рада – градски превоз у Врбасу (за период од 01.02.2019. године до 01.04.2020. године) износ од 24.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.04.2021. године до коначне исплате и на име обрачунате законске затезне камате (до 13.04.2021. године) износ од 4.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи плати трошкове парничног поступка у износу од 56.120,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиле за ослобађања од обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2602/21 од 20.10.2021. године, одбијена је жалба тужене и потврђена напред наведена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 78/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, ни новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи због неисплате трошкова превоза ради доласка на рад и одласка са рада. Одлука о тужбеном захтеву у складу је са правним ставом Врховног касационог суда, донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године, по коме, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, изузев ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, с тим да претходно обраћање послодавцу за остваривање права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са посла није услов за покретање судског поступка. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 09.04.2020. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 28.000,0 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић